

Arrest

nr. 117 558 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BRUYNOOGHE loco advocaat T. SMET en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 december 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 december 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 mei 2013 en 11 juli 2013.

1.3. Op 17 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtounse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Diwano Qala , gelegen in het district Rodat van de provincie Nangarhar. U bent bij benadering 22 jaar oud. U maakte uw middelbare studies af en volgde hierna één jaar een opleiding 'business en administratie'. Sinds augustus 2011 werkte u gemiddeld 10 dagen per maand als enquêteur voor het bedrijf "Azad Afghan Research Consultant Services" (A.A.R.C.) in Jalalabad, na vier maanden werd u er supervisor.

Uw vader werkte gedurende ongeveer 15 jaar voor de staatsveiligheid tot de taliban aan de macht kwamen. Omdat het niet veilig meer was voor hem om voor de overheid te werken, beëindigde hij zijn job en opende een winkel waarin hij kledij en stoffen verkocht in de bazaar van Hisar Shahi. U werkte ook in zijn winkel wanneer u niet moest werken als enquêteur. De ex-collega's van uw vader kwamen soms langs in de winkel om wat te praten. Soms kwamen ze ook naar uw dorp om te kijken of alles er veilig was en kwamen dan bij u thuis langs om thee te drinken.

Op een dag werd er een bom gesignaleerd onder een brug in de omgeving van uw dorp. U belde meteen uw vader met deze melding en hij waarschuwde de veiligheidsdiensten. Nadat de bom ontmanteld was, vroegen de veiligheidsdiensten of u voor hen wou werken in de toekomst. U ging hierop in, kreeg een GSM en 1000 Afghani, en werd informant voor de veiligheidsdiensten. U en uw vader gaven sindsdien regelmatig belangrijke informatie door aan de veiligheidsdiensten.

Een dorpeling verklikte jullie echter bij de Taliban en enige tijd na het incident met de bom stuurden ze jullie een eerste dreigbrief waarin stond dat jullie zich bij hen moesten aanmelden. U en uw vader gingen hier niet op in. Enkele dagen na de eerste dreigbrief ontvingen jullie een tweede brief. U besloot uw land te ontvluchten omdat uw leven in gevaar was. Uw vader regelde uw vertrek en rond begin oktober 2012 verliet u uw land.

Toen u in Griekenland was, werd uw vader op terugweg van zijn werk naar huis door de taliban beschoten. Dat gebeurde op 25 november 2012 rond 18u. De Taliban dacht dat men uw vader hierbij vermoord had. Deze raakte echter enkel gewond en houdt zich sinds die dag schuil voor de taliban in zijn huis.

Op 4 december 2012 kwam u aan in België, u vroeg de volgende dag asiel aan.

U vreest bij terugkeer door de taliban vervolgd te worden.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: Uw taskara, een link naar een artikel op de site van Shahamat, uw werkbadge bij A.A.R.C., de werkbadge van uw vader van toen hij voor de veiligheidsdiensten werkte, een naamkaartje van United Nations medewerker Daniele Rumolo, 2 dreigbrieven van de taliban, 2 brieven van het districtshuis waarvan één over u gaat en de andere over uw vader, een voorschrift van de dokter, een diploma van het lyceum en een brief van de politiechef aan het ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten immers niet aannemelijk gemaakt.

U heeft immers niet aannemelijk kunnen maken dat u en uw vader voor de veiligheidsdiensten werkten en als gevolg hiervan door de taliban gevisieerd werden.

In de eerst plaats geeft u aan dat uw vader ongeveer 15 jaar geleden voor de veiligheidsdiensten gewerkt zou hebben (CGVS, 08/05/2013, p.5, CGVS, 11/07/2013, p. 5.). Wanneer er u in het eerste interview gevraagd wordt meer in detail te treden, verklaart u dat u niet weet wat hij deed of waar hij werkte. U was destijds 6 of 7 jaar oud en geeft aan dat u te jong was om iets van zijn beroep af te kunnen weten (CGVS, 08/05/2013,p. 5). Volgens uw verklaringen kan u zich enkel de tijd herinneren vanaf wanneer uw vader een winkel had en weet u niets van zijn beroepsleven daarvoor (CGVS, 08/05/2013, p.5). Ook in het tweede interview verklaart u dat u niets over zijn voormalige job weet omdat u nog een kind was toen hij deze job uitoefende (CGVS, 11/07/2013, p. 3). Het is hierbij hoogst onwaarschijnlijk dat wanneer u deze feiten te weten kwam, nadat de taliban u hierover op de hoogte stelde via een dreigbrief, u uw vader hier niet over uitgevraagd zou hebben. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat het vreemd is dat u zo weinig vragen stelde aan uw vader toen het nieuws te weten kwam, verklaart u dat u op dat moment in de problemen zat waardoor u hem geen vragen stelde en dat het bovendien niet de gewoonte is in Afghanistan om zulke vragen te stellen bij uw vader (CGVS, 11/07/20123, p. 3.). Echter, het is niet aannemelijk dat u hier niet over doorgevraagd zou hebben, net omwille van het feit dat uw problemen ontstonden als gevolg van uw vader zijn voormalige betrekking.

Bovendien is het niet plausibel dat, indien uw vader werkelijk onder het regime van Najibullah gewerkt zou hebben, ook de dorpsgenoten hiervan niet op de hoogte zouden geweest zijn. U geeft aan dat jullie na de val van het regime in hetzelfde dorp bleven wonen. U geeft ook aan dat er in uw dorp erg veel geroddeld werd. Zo verklaart u dat er over u en uw job in Jalalabad wel veel gepraat werd (CGVS, 11/09/2013, p. 5.- p. 6.). Het is hierbij onwaarschijnlijk dat er over u veel geroddeld zou worden maar dat men over uw vader zijn voormalige job zouden stilzwijgen. U geeft hierbij aan dat ze misschien wel op de hoogte waren hiervan maar dat het nieuws nooit bij u terecht is gekomen (CGVS, 11/06/2013, p. 7.). Zelf het feit dat zijn ex-collega's regelmatig op bezoek bij hem kwamen, deed volgens u geen stof deed opwaaien in het dorp (CGVS, 11/07/2013, p. 7.). Dat noch de dorpsgenoten noch de taliban op de hoogte zouden geweest zijn van uw vaders verleden als veiligheidsagent is hierbij niet aannemelijk. U geeft aan dat uw vader zijn profiel niet gekend was omdat over het algemeen de mensen die voor de veiligheidsdiensten gewerkt hadden in het verleden, voordat de taliban aan de macht kwamen, dit verzwegen om niet in de problemen te komen (CGVS, 08/05/2013,p.4). Het is hierbij niet aannemelijk dat uw vader zijn job destijds gestopt zou hebben omdat zijn leven hierdoor in gevaar was gekomen terwijl zijn collega's nog steeds voor de veiligheidsdiensten zouden werken. Bovendien verklaart u zelf in het tweede interview op het CGVS dat net de mensen die onder het vorige regime werkten ook voor de huidige overheidsdiensten werken (CGVS, 11/07/2013, p. 6.-7.). U geeft hierbij aan dat uw vader zijn ex-collega's hun job konden blijven uitoefenen na de machtswissel. Wanneer u hierbij geconfronteerd wordt met het feit dat uw vader zijn job als ex- veiligheidsagent moest stoppen en stilzwijgen maar zijn ex- collega's gewoon konden verder werken, heeft u hier geen directe verklaring voor en verklaart u telkens opnieuw dat u uw vader enkel kende als winkelluitbater en altijd dacht dat zijn ex-collega's vrienden waren die op bezoek kwamen (CGVS, 11/07/2013, p. 6., p. 7.). Het is hierbij niet geloofwaardig dat u niet zou geweten hebben dat uw vader in het verleden voor de overheid werkte, terwijl zijn ex-collega's regelmatig bij hem op bezoek kwamen en ondertussen zelfs aan het hoofd van de veiligheidsdiensten van Rhodat stonden (CGVS, 11/07/2013, p. 7.). Uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder geeft u aan dat u de veiligheidsdiensten op de hoogte bracht van het feit dat er een bom of een landmijn onder de brug vlakbij uw dorp geplaatst was door de taliban (CGVS , 08/05/2013,p.16). Na dit feit werden u en uw vader door de taliban gevisieerd en bedreigd (CGVS, 11/07/2013, p. 14.). Dorpelingen hadden namelijk doorgegeven dat u diegene was die de veiligheidsdiensten gewaarschuwd had (CGVS, 08/05/2013, p.16). Het is echter zeer vreemd dat de taliban u en uw vader pas vanaf het moment dat dit incident plaatsvond in het oog kregen en jullie dreigbrieven begonnen te sturen. U geeft immers aan u reeds voordat dit incident plaatsvond nauwe contacten had met de veiligheidsagenten en hen zelfs thee aanbood bij u thuis (CGVS, 08/05/2013, p.16.;CGVS, 11/06/2023, p. 8.). Deze feiten wijzen erop dat de dorpelingen, en eventuele talibs onder hen, u en uw vader reeds gedurende ruime tijd voor het plaatsvinden van het incident in het bijzijn van veiligheidsagenten gespot hadden. Het zou dus niet onlogisch zijn dat de taliban u en uw vader zouden linken met de veiligheidsdiensten. Dat de taliban, die volgens uw verklaringen zeer actief en gevaarlijk zijn in uw regio (CGVS,08/05/2013, p.16,p.17) en overal hun spionnen hebben (CGVS, 08/05/2013, p. 18), u en uw vader pas zouden zien als een spionnen van de overheid na het plaatsvinden van dit incident is hierbij niet aannemelijk. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat de taliban zeker moest zijn en dat ze niet zomaar iemand pakken omdat de overheid ook macht heeft en ze hiervoor op hun hoede zijn. Pas als je op hun lijst komt, laten ze je niet meer gaan (CGVS; 11/07/2013, p. 11.). Dat de taliban met al hun zogenaamde spionnen in het dorp niet reeds over deze informatie zouden beschikken is hierbij niet aannemelijk.

geeft u aan dat uw vader ongeveer een maand na uw vertrek bij een incident met de taliban betrokken raakte. Op hun website zouden de Taliban aangegeven hebben dat ze uw vader vermoord hadden (CGVS, 08/05/2013, p.3). Echter, uw vader liep hierbij enkel schotwonden op en overleed niet. De taliban denken echter tot op de dag van vandaag nog steeds dat uw vader vermoord is (CGVS, 08/05/2013,p.19). Dit terwijl u aangeeft dat zelfs mensen van de UN (United Nations) naar uw vader toekwamen om hun sympathie te uiten (CGVS, 08/05/2013, p.9), u legt hierbij zelf een naamkaartje voor van de persoon die er aanwezig was. Wanneer u gevraagd wordt of deze mensen op de hoogte waren van het feit dat uw vader nog in leven was, verklaart u dat dit wel logisch lijkt want dat men niet langs zouden komen voor een lijk (CGVS, 11/07/2013, p. 15.). Men mag er vanuit gaan dat indien een internationale organisatie als de UN op de hoogte was van het feit dat uw vader de aanslag overleefd had, de taliban dit ook zou geweten hebben. U beweert echter dat uw vader zich tot op de dag van vandaag schuilhoudt voor de taliban en ze vermoedelijk daarom niet weten of hij nog in leven is of niet (CGVS, 08/05/2013,p.19; CGVS, 11/07/2013, p. 15.). Dit terwijl er vanuit mag gegaan worden, dat iedereen in het dorp, na een bezoek van een internationale organisatie als de UN, wel op de hoogte moet geweest zijn van het feit dat uw vader nog in leven is. Dat dit feit de taliban, die meteen wist dat u het was die informatie doorspeelde aan de veiligheidsdiensten en waarvan u aangeeft dat ze

hun informanten hebben in uw dorp, ontgaan zou zijn en deze niet op de hoogte zouden zijn van het feit dat uw vader nog in leven is, is allerminst geloofwaardig. Ter ondersteuning van deze feiten legt u een kort artikel met een link voor met een verwijzing naar de website van de taliban. Op deze website zou er een artikel verschenen zijn omtrent het incident. Echter, het artikel blijkt niet meer online te staan en u geeft aan dat dit het enige bronmateriaal is dat u hebt kunnen vinden. Andere verschenen artikels zouden reeds in het archief zitten of zelf verwijderd zijn (CGVS, 08/05/2013, p.3.). Het is vreemd dat er omtrent dit feit nergens informatie te bemachtigen is terwijl u zelf aangeeft dat het om een groot incident ging dat zelf in het nieuws verscheen en op de radio vermeld werd (CGVS, 08/05/2013, p. 3.). Er kan hierbij vanuit gegaan worden dat moest dit incident werkelijk hebben plaatsgevonden en er zoveel media-aandacht aan besteed werd zoals u zelf aangeeft, er meer dan één bron over zou bestaan.

Er kan ook worden opgemerkt u tegenstrijdige verklaringen aflegt tijdens uw gehoren op het CGVS. In de eerste plaats legt u totaal tegenstrijdige verklaringen af omtrent het feit wanneer u de eerste dreigbrief ontvangen zou hebben. Zo verklaart u in het eerste interview bij het CGVS dat u de dreigbrief 10 dagen na het incident van de bommelding aan de brug in uw dorp zou gekregen hebben (CGVS, 08/05/2013). Wanneer u deze vraag in het tweede interview opnieuw gesteld wordt, verklaart u dat hetzelfde incident 2 à 3 maanden voor de eerste dreigbrief plaatsvond (CGVS, 11/07/2013, p. 12.). Verder bent u ook tegenstijdig in uw verklaringen omtrent wie de collega's van uw vader precies waren. Zo geeft u aan op het eerste interview bij het CGVS dat het hoofd van de veiligheidsdiensten die tevens een goede vriend van uw vader was, Mohtar heette (CGVS, 08/05/2013, p. 17.) en dat de 2 andere excollega's die regelmatig naar zijn winkel kwamen, Muhtar en Raffuillah heetten (CGVS, 08/05/2013, p. 18.). Echter wanneer er u in het tweede interview gevraagd wordt naar de namen van de ex-collega's van uw vader, geeft u aan dat Abdul Basir de grote chef was en dat zijn andere ex-collega Gul Iktyar heette (CGVS, 11/07/2013, p. 8.). De vaststelling dat u totaal verschillende namen aanhaalt in beide interviews wanneer er u naar gevraagd wordt, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vaders banden met de veiligheidsdiensten.

Verder zijn ook uw verklaringen, in overeenstemming met uw documenten, tegenstrijdig. Zo geeft u in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS aan dat zowel u als uw vader in de dreigbrieven aangesproken werden en beschuldigd werden van spionage (zie vragenlijst p. 4. en CGVS, 08/05/2013; p. 10.; 11/07/2013, p. 11.). U geeft zelf aan dat ze uw vader vroegen om jullie te overhandigen (CGVS, 08/05/2013, p.10-11.). Echter, uit de vertaling blijkt dat beide brieven enkel naar u en niet naar uw vader gericht werden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat er op de brief wel stond dat het ook naar uw vader gericht was maar dat het enkel om uw problemen ging en dat u wist dat u de oorzaak van de problemen was en niet uw vader (CGVS, 11/07/2013, p.12.). De tegenstrijdige informatie tussen de brieven en uw verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de dreigementen van de taliban ernstig in gedrang. Verder legt u een brief voor die uw vader schreef aan de dorpsouderen. Hierin schreef uw vader dat hij en zijn familie reeds gedurende 2 jaar door de taliban geïsoleerd worden. Echter, wanneer u de vraag gesteld wordt of u en uw vader reeds voor de eerste dreigbrief problemen kende met de taliban antwoordt u dat dit niet het geval was (CGVS, 11/07/2013, p. 9.). U vermeldt wel in het tweede interview op het CGVS dat u een neef had die door de taliban vermoord werd maar dat de taliban hier nooit naar verwezen heeft (CGVS, 11/07/2013, p. 9.). Echter wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u al 2 jaar door de taliban geïsoleerd zou worden, geeft u aan dat dit toch naar het incident van de moord op uw neef refereert. U vader zou dit echter geschreven hebben om jullie problemen wat aan te dikken omdat je bij de overheid iets als bewijs moest hebben (CGVS, 11/07/2013, p. 10.). Als er u concreet gevraagd wordt naar hoe jullie zelf bedreigd werden gedurende die 2 jaar geeft u enkel de dreigbrieven aan die u kreeg net voor uw vertrek (CGVS, 11/08/2013, p. 11.). Uw vage en inconsistente en tegenstrijdige antwoorden doen hierbij afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat uw job bij A.A.R.C. geen risico's inhield. U geeft hierbij zelf aan dat uw problemen enkel te maken zouden hebben met uw job voor de veiligheidsdiensten (CGVS, 11/06/2013, p. 4.). De dorpsgenoten zouden wel geroddeld hebben over uw job in Jalalabad maar u zou nooit problemen gekend hebben met de taliban omwille van deze job (CGVS, 11/06/2013, p. 5.)

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig overkomen kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Gezien er geen geloofwaardige indicaties zijn om aan te nemen dat u voor de veiligheidsdiensten gewerkt zou hebben, is er onvoldoende grond om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Uw vervolgingsvrees in dat kader is dus niet gegrond.

De nog niet besproken, neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit en herkomst maar houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven, alsook uw diploma van het lyceum. Uw werkbadge

bij A.A.R.C. betreft uw profiel wat niet wordt betwist. De werkbadge van uw vader geeft nergens weer waar en wanneer uw vader precies aan het werk was en geeft niet weer wat de functie was van uw vader. Gezien het feit dat het profiel van uw vader ongeloofwaardig werd bevonden geldt dit document niet als bewijs van het werk van uw vader. Verder legt u een origineel document neer, gericht aan het ziekenhuis waar uw vader opgenomen werd na het incident, waarbij het departement van de politie van Rodat vraagt om hen op de hoogte te houden van de behandeling die men uw vader zou toedienen. Echter dit document heeft het karakter van een intern document van de politie geadresseerd aan het ziekenhuis. Dat u de originele brief in handen zou krijgen lijkt hierbij onwaarschijnlijk. Er werd bovendien vastgesteld, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (Zie bijlage administratief dossier). Er kan namelijk pas bewijswaarde worden gehecht aan documenten indien zij gedragen worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken. Tot slotte legt u een doktersvoorschrift voor dat moet aantonen dat uw vader bij het incident met de taliban zijn arm brak. Echter, dit briefje toont aan dat uw vader medicatie nodig heeft maar kan niet aantonen dat dit als een gevolg van een aanslag door de taliban is.

de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Rodat van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt immers aangegeven dat u gewerkt heeft als enquêteur en supervisor bij A.A.R.C. in Jalalabad. Gezien deze connectie zou het voor u mogelijk zijn zich vestigen in Jalalabad en er uw beroep verder uit te oefenen. Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u als volwassen man in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Jalalabad. U bent een volwassen alleenstaande man die afstudeerde aan de middelbare school en hierna nog een cursus 'business management' volgde (CGVS, 08/05/2013, p. 15). Daarenboven heeft u zelf een ruim jaar in Jalalabad gewerkt bij A.A.R.C. (CGVS, 08/05/2013, p. 6-7). Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat u het reilen en zeilen in de stad Jalalabad kent. Ook toonde u als volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Nangarhar en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het gedeelte zou blijken.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissing:

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht uit artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het Commissariaat-Generaal besluit tot niet-toekenning van het statuut van vluchteling omdat verzoeker zijn verhaal niet aannemelijk kon maken. De Commissaris stoelt die beslissing voornamelijk op een aantal vermeende tegenstrijdigheden tussen de twee verklaringen van verzoeker. Vervolgens beschuldigt de Commissaris-Generaal verzoeker ervan om documenten te hebben vervalst. Het enige bewijs dat zij hiervoor levert is dat het moeilijk is om deze documenten - in casu een brief van de politie naar het ziekenhuis om te polsen naar de toestand van de vader van verzoeker - daadwerkelijk in handen te krijgen en een algemene subject briefing over corruptie en valse documenten in Afghanistan. Hoewel het hier over een zware beschuldiging gaat is het bewijs dat de Commissaris-Generaal biedt om die beschuldiging te staven waardeloos. Een onderzoek naar de authenticiteit van het document werd niet gevoerd.

Verder moet worden opgemerkt dat bij de weergave van het feitenrelaas de Commissaris-Generaal een fout maakt. In de tweede paragraaf stelt zij dat de vader van verzoeker gedurende 15 jaar voor de staatsveiligheid zou hebben gewerkt en zijn bezigheden heeft stopgezet uit vrees voor de Taliban. Verzoeker beweert echter in geen enkel gehoor dat hij de redenen kent waarom zijn vader niet meer als veiligheidsagent werkt. Verzoeker geeft wel duidelijk aan dat zijn vader stopte met werken voor de veiligheidsdienst bij de val van het Najib regime.

Doorheen de motivatie van de beslissing, maar ook doorheen de verschillende gehoren worden een aantal van dergelijke veronderstellingen gemaakt waarvan verzoeker nooit beweert heeft dat deze de werkelijke gang van zaken was. Dit is des te belangrijker, omdat de Commissaris-Generaal net van deze eigen vermoedens vertrekt om aan te tonen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

De Commissaris-Generaal stelt dat het onwaarschijnlijk is dat de vader van verzoeker zijn werk heeft moeten stopzetten, terwijl zijn collega's verder konden werken. De Commissaris-Generaal verwijst zelfs naar een stuk uit het gehoor waaruit moet blijken dat de interviewer verzoeker met deze stelling confronteert. Uit de stukken valt echter enkel op te maken dat verzoeker de mogelijkheid niet uitsluit dat de gasten van zijn vader die bij de veiligheidsdienst werken ook ex-collega's waren. Uit de twee gehoren tezamen kan echter duidelijk worden opgemaakt dat verzoeker slechts minimale kennis heeft over de vroegere activiteiten van zijn vader en ook minimale kennis heeft over het verleden van de gasten van zijn vader. Dit is niet abnormaal, gezien verzoeker slechts 6 tot 10 dagen voor zijn vlucht te weten kwam

dat zijn vader inderdaad voor de veiligheidsdiensten heeft gewerkt. Verzoeker kwam dat te weten per brief van de taliban waarin zijn leven werd bedreigd. Verzoeker had dus wel degelijk andere zorgen aan zijn hoofd. Het is ook duidelijk dat de vader van verzoeker niet veel informatie kwijt wil over zijn verleden en dat verzoeker deze houding van zijn vader respecteert.

In het algemeen moet dus onthouden worden dat verzoeker het hele verhaal van zijn vaders verleden niet kent, uit de gehoren komt dit ook duidelijk naar voren. Wanneer de Commissaris-Generaal dan zelf een aantal hypothesen over dat verleden naar voren schuift om deze dan als ongeloofwaardig te bestempelen kan dit niet aangerekend worden aan verzoeker.

In een tweede argument stelt de Commissaris-Generaal dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker en diens vader pas gevisieerd werden nadat verzoeker een bom had gesignaleerd aan de veiligheidsdiensten. Dit zou ongeloofwaardig zijn omdat verzoeker en diens vader reeds veel langer agenten van de veiligheidsdiensten ontvingen. Het is echter wel zo dat verzoeker pas na het incident met de bom actief begon mee te werken met de veiligheidsdiensten. Een dreigbrief van de taliban voor deze periode zou dus niet logisch zijn geweest. Het is daarentegen wel logisch dat de taliban pas begint te dreigen wanneer zij voor een eerste keer gedwarsboomd worden.

In een derde instantie stelt de Commissaris-Generaal dat het ongeloofwaardig is dat de vader van verzoeker nog leeft en dat de taliban hier niet achter zijn gekomen. De Commissaris-Generaal verwijst echter zelf naar een passage uit het gehoor waarin verzoeker stelt dat het mogelijk is dat de taliban weet dat zijn vader nog leeft. Verzoeker maakte echter wel duidelijk dat de taliban normaalgezien niet binnenvallen in een privéwoning. Als de Commissaris-Generaal dus stelt dat het ongeloofwaardig is dat de taliban nog niet op de hoogte is van de gezondheidstoestand van de vader van verzoeker, doet dat op geen enkele manier afbreuk aan de verklaringen, aangezien deze mogelijkheid niet ontkend werd.

Ook dat het artikel niet meer online staat waarin melding wordt gemaakt van de aanslag op de vader van verzoeker hoeft niet te verbazen. Afghanistan krijgt dagelijks te maken met aanslagen. Voor verzoeker was dit uiteraard een grote gebeurtenis en ook voor de streek kan die bewering opgaan, maar zelfs dan is het niet verwonderlijk dat dergelijke artikels vrij snel verdwijnen uit het openbare domein.

Vervolgens haalt de Commissaris-Generaal een aantal vermeende tegenstrijdigheden in de verklaring van verzoeker aan om aan te tonen dat de verklaringen van verzoeker onbetrouwbaar zijn. Zo zou het op papier inderdaad kunnen lijken dat verzoeker bij zijn eerste gehoor te kennen geeft dat hij pas tien dagen voor zijn eerste dreigbrief een bommelding deed bij de veiligheidsdienst, terwijl in het tweede gehoor verzoeker te kennen geeft dat deze periode 2 tot 3 maanden bedraagt. Dit heeft echter meerdere verklaringen. Ten eerste moet worden toegegeven dat verzoeker een slecht tijdsbesef heeft. Verzoeker kan bijvoorbeeld zijn eigen geboorte niet situeren. Daarnaast weet verzoeker ook niet goed wanneer het regime van Najib nu net ten val kwam of wanneer hij zijn taskara heeft opgehaald. Opgegeven data zullen dus noodgedwongen met een korrel zout moeten worden genomen. Ten tweede is duidelijk uit het tweede gehoor dat er twee bomincidenten waren. Het tweede bomincident viel volgens verzoeker ongeveer een maand na het eerste, al was hij daar niet zeker van. Het is goed mogelijk dat verzoeker beide incidenten met elkaar verwarde in het eerste gehoor, zeker omdat de interviewer op dat punt in het gehoor zelf ook in de war leek te zijn geraakt, dit is duidelijk te merken in de passage waar verzoeker duidelijk uitlegt dat hij na het ontvangen van de dreigbrieven besloten had om te vluchten, waarop de interviewer vraagt waarom hij net dan begon met informant te zijn (p17, CGVS 08/05/2013).

Ten tweede zou er een tegenstrijdigheid zijn omdat verzoeker twee keer verschillende namen naar boven brengt wanneer hem gevraagd wordt om namen van veiligheidsagenten. Echter, uit een grondige lezing van de verklaring wordt duidelijk dat in het eerste interview verzoeker antwoord geeft op de vraag welke de namen zijn van de veiligheidsagenten die zijn vader kwamen bezoeken in diens shop terwijl in het tweede interview verzoeker antwoord geeft op de vraag welke de namen zijn van de veiligheidsagenten die zijn vader kwamen bezoeken in het dorp. Verzoeker beweert immers in dat tweede interview: "Toen ik hen leerde kennen toen kwamen ze aan ons huis" (p 9, CGVS, 11/07/2013) terwijl in het eerste interview over de andere namen wordt gezegd: "Muhtar en Raffuillah kwamen naar onze shop en de commander kwam ook 2 keer naar onze shop." (p. 18, CGVS 08/05/2013). Bovendien gaat de Commissaris ervan uit dat verzoeker nog een andere naam heeft gegeven, namelijk "Mohtar". Er is echter geen enkele indicatie dat "Muhtar" en "Mohtar" twee verschillende namen zijn. Gezien de nogal haastig geschreven transcriptie is het niet ondenkbaar dat de auteur hier een klankwissel heeft geplaatst waar er geen zou moeten zijn. Ook in dit argument is er dus weer sprake van een duidelijke vergissing langs de kant van het Commissariaat-Generaal en niet van verzoeker. Er is dus ook geen enkele sprake van een tegenstrijdigheid, integendeel.

Verder vindt de Commissaris-Generaal nog een tegenstrijdigheid op tussen de documenten die verzoeker voorlegt en het asielrelaas. De tegenstrijdigheid zou eruit bestaan dat het niet duidelijk is of de dreigbrieven nu gericht zijn naar verzoeker alleen of naar verzoeker en diens vader. De vertaling van de brief geeft echter aan waar het probleem zit. De aanhef luidt immers "Ataullah, zoon van Asadullah, a former government intelligence" (p 12, CGVS, 11/07/2013). De brief is dus duidelijk gericht naar verzoeker, maar betreft wel de vader van verzoeker.

Daarnaast zou er ook een probleem zijn omdat de vader van verzoeker een brief stuurde naar de dorpsoudsten waarin deze klaagt dat hun familie nu al reeds 2 jaar door de taliban wordt gevisieerd. Dit zou een tegenstrijdigheid zijn omdat verzoeker verklaart pas veel later te worden gevisieerd, met name tien maanden voor de vlucht van verzoeker. Het is echter niet duidelijk waarom de Commissaris-Generaal dit aanhaalt als een tegenstrijdigheid met de verklaring van verzoeker, gezien verzoeker aanhaalt dat er in de brede familie wel degelijk problemen waren met de taliban. De neef van verzoeker werd twee jaar geleden vermoord door de taliban. De twee incidenten hebben niets met elkaar te maken volgens verzoeker, maar dienen vooral om de klachtbrief naar de dorpsoudsten kracht bij te zetten. In de verklaring van verzoeker is er op dit gebied niet één tegenstrijdigheid te vinden. Het klopt immers dat verzoeker en diens vader voor de dreigbrief die aan hen gericht was nooit zelf problemen hadden ondervonden met de taliban. Het was immers hun neef en niet zijzelf die gevisieerd en later vermoord werd.

Het feitelijk bestaan van de motieven om het asielrelaas van verzoeker af te wijzen is dus niet naar behoren bewezen. De Commissaris-Generaal steunt deze enkel op beweerd tegenstrijdigheden in de verklaringen die zij niet kan aantonen.

Door het aanbrengen van verschillende documenten kon verzoeker bovendien bewijs leveren van zijn verhaal. De Commissaris-Generaal slaagt er niet in om dat bewijs te weerleggen.

Bijgevolg moet er geloof worden gehecht aan het verhaal van verzoeker.

Nu werd vastgesteld dat er wél geloof moet worden gehecht aan het verhaal van verzoeker, moet ook de vluchtelingenstatus worden toegekend. Verzoeker heeft immers geen intern vluchtalternatief zoals blijkt uit de documentatie van de Commissaris-Generaal. De Subject related briefing over Afghanistan van het CEDOCA d.d. 30 maart 2013 geeft immers duidelijk aan waar de meeste slachtoffers van gerichte aanvallen vallen. "Het betreft zogenaamde "spionnen" of "collaborateurs", [...]. Deze acties treffen zowel de basis als de top. " (p 30 SRB "veiligheidssituatie in Afghanistan: beschrijving van het conflict". De regionale subject briefing stelt voor de provincie Nangharhar bovendien een verslechtering van de situatie in 2012 vast met voornamelijk een verhoging van de gerichte aanslagen. (p 22 SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse").

Verzoeker heeft dus wel degelijk voldoende precieze en geloofwaardige verklaringen afgelegd waaruit een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet, blijkt, of toch minstens een vrees voor veiligheid ten gevolge van conflict waarvoor subsidiaire bescherming moet worden geboden."

2.2. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 6 december 2013 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict' en de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse, Deel I' van 21 november 2013 bevat.

Als repliek op de aanvullende nota stelt de raadsman van verzoeker dat erin vermeldt staat dat journalisten beweren dat 'er niet veel gebeurt', dat verder in het rapport te lezen staat, wat opmerkelijk is, dat er veel incidenten zijn in Jalalabad, dat Jalalabad niet de veilige stad is, dat ook bij andere verslaggevers te lezen staat dat er steeds meer burgerslachtoffers zijn. De raadsman van verzoeker vraagt zich dan ook af of Jalalabad wel veilig is en stelt dat er wel een luchthaven is maar dat je er ook moet kunnen wonen. De raadsman van verzoeker duidt erop dat verzoeker niet veel connecties heeft. Verder stelt de raadsman nog dat er ook burgerslachtoffers vallen, ook al zijn de aanvallen gericht en stelt dat, indien vastgesteld wordt dat verzoeker geen risicoprofiel heeft, de subsidiaire bescherming moet beoordeeld worden in het kader van gevaar voor de burgers.

2.3. De Raad wijst er op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. In zijn verzoekschrift poneert verzoeker dat de commissaris-generaal bij de weergave van het feitenrelaas, in de tweede paragraaf een fout maakt, doordat hij stelt dat zijn vader gedurende 15 jaar voor de staatsveiligheid zou hebben gewerkt en zijn bezigheden heeft stopgezet uit vrees voor de taliban. Verzoeker beweert echter in geen enkel gehoor dat hij de redenen kent waarom zijn vader niet meer als veiligheidsagent werkt, dat hij daarentegen wel duidelijk aangaf dat zijn vader stopte met werken voor de veiligheidsdienst bij de val van het Najib regime. In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij terecht op dat verzoekers vaststelling van een foutief weergegeven feitenrelaas niet blijkt uit de bestreden beslissing, dat daarentegen wel vastgesteld wordt dat verzoekers vader met zijn werk bij de veiligheidsdienst zou gestopt zijn nadat de taliban aan de macht kwam, met andere woorden na beëindiging van het bewind van Najib. In het feitenrelaas staat aldus geenszins te lezen dat verzoekers vader met zijn werk gestopt zou zijn uit vrees voor de taliban. Verzoekers argument mist dan ook feitelijke grondslag.

2.7. De Raad stelt vast dat de door verzoeker geschetste situatie van zijn vader - ambtenaar bij de veiligheidsdienst onder het regime van Najibullah, heden winkeluitbater met nauwe contacten met ex-collega's van de veiligheidsdiensten die nog steeds voor de veiligheidsdiensten werken en tussenpersoon/spion in het doorspelen van informatie over de taliban aan de veiligheidsdiensten - en zichzelf - persoon die informatie betreffende de taliban doorgeeft aan de veiligheidsdiensten over het plaatsen van een bom en daarna ook een betaald, actief informant wordt voor de veiligheidsdiensten - , niet aannemelijk maakt.

2.8. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het feit dat op een dag een bom gesignaleerd werd onder een brug in de omgeving van verzoekers dorp en dat hij meteen zijn vader belde met deze melding waarop deze de veiligheidsdiensten waarschuwde, alsook niet dat hij (in navolging van deze melding) de vraag kreeg van de veiligheidsdiensten of hij voor hen wou werken, dat hij hierop in ging, een GSM en 1000 Afghani kreeg en informant werd voor de veiligheidsdiensten. Verder liet verzoeker ook na tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken ook maar enige melding te maken van het feit dat hij zelf regelmatig belangrijke informatie doorgaf aan de veiligheidsdiensten. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker daarentegen enkel aan dat de taliban een dreigbrief gestuurd had dat verzoeker en zijn vader spionnen van de overheid zijn en dat de taliban dit dachten omdat hij in de stad Jalalabad werkt en dagelijks naar daar ging en na zijn werktijden terug naar het dorp kwam. Enkel betreffende zijn vader, en dus geenszins betreffende zichzelf, stelt verzoeker tijdens voornoemd interview dat ze zijn vader beschuldigden omdat (hij ex-ambtenaar was van de staatsveiligheid en) hij regelmatig informatie doorgaf over de taliban aan zijn vrienden van de staatsveiligheid. Verzoeker maakt aldus op de Dienst Vreemdelingenzaken niet het minste gewag van zijn eventuele betrokkenheid bij het doorgeven van informatie over de taliban aan de veiligheidsdiensten, inclusief een tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal concreet geval waarbij een bom werd geplaatst in het dorp van verzoeker waarna verzoeker een melding deed aan zijn vader die de veiligheidsdiensten inlichtte en waarna hij op regelmatige basis betaald informant werd voor de veiligheidsdiensten, laat staan van het feit dat hij door voormelde acties problemen zou hebben gekregen.

Van een asielzoeker mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en die aldus de kern van zijn asielrelaas raken van meet af aan op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat verzoeker zijn persoonlijke betrokkenheid bij het doorgeven van informatie aan de veiligheidsdiensten en zijn functie als informant van die veiligheidsdiensten niet vermeldde tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, nochtans een uiterst essentieel element in zijn asielrelaas aangezien, zo oppert verzoeker in zijn verzoekschrift bij het uiteenzetten van de feiten, de taliban achter de activiteiten (het doorgeven aan zijn vader van een bomsignalement en het besluit om daarop ook als informant aan de slag te gaan) kwam en dreigbrieven begon te sturen en dat verzoeker om deze reden besloot het land te ontvluchten, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

2.9. Verder dient de Raad ook vast te stellen dat verzoeker een weinig coherent verhaal vertelt. Vooreerst lijkt verzoeker niet te weten wat de reden is dat de taliban hem zochten. Echter kan van verzoeker wel verwacht worden dat hij een coherent, gedetailleerd verhaal naar voren kan brengen over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de dreigbrieven alsook kan worden verwacht dat verzoeker een duidelijk verhaal naar voren brengt over de feiten die zich hebben afgespeeld en die aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.10. In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat hij vervolgd wordt omwille van het feit dat zijn vader een veiligheidsagent was onder het regime van Najibullah en heden informatie doorgaf over de taliban aan zijn vaders ex-collega's van de veiligheidsdiensten, die nog steeds voor de veiligheidsdiensten werken, merkt de Raad op dat aan voornoemd relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker slaagt er immers niet in de door hem geschetste situatie van zijn vader - ambtenaar bij de veiligheidsdienst onder het regime van Najibullah, heden winkeluitbater met nauwe contacten met ex-collega's van de veiligheidsdiensten die nog steeds voor de veiligheidsdiensten werken en tussenpersoon/spion in het doorspelen van informatie over de taliban aan de veiligheidsdiensten - aannemelijk te maken.

Verzoeker verklaart meermaals dat hij niets afweet van de functie van zijn vader als voormalig ambtenaar bij de veiligheidsdienst onder het regime van Najibullah daar hij nog te jong was (gehoorverslag CGVS 8/05/2013, p. 4-5 en gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p.3). Dit is hoogst opmerkelijk daar verzoeker tijdens het gehoor van 8 mei 2013 zelf eerst verklaarde dat ze een dreigbrief kregen van de taliban waarin stond dat hij en zijn vader voor de veiligheidsdiensten werkten en hij daarop zijn vader vroeg of hij ervoor werkte waarop zijn vader zei 'in het verleden, ja' en zijn vader hem

daaropvolgend alles uitlegde (gehoorverslag CGVS 8/05/2013, p. 5). In zoverre verzoeker tijdens het gehoor van 11 juli 2013 stelt dat hij niet meer informatie had, dan het feit dat zijn vader vroeger voor de veiligheidsdiensten werkte in Jalalabad, doordat zijn vader niets wou vertellen en verzoeker hem niet kon verplichten (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 3), merkt de Raad op dat het weinig aannemelijk voorkomt dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn problemen (deels) voortvloeien, volgens zijn verklaringen (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 3-4), uit de vroegere activiteiten van zijn vader, niet heeft getracht meer informatie te bekomen hieromtrent, noch op het ogenblik van het ontvangen van de dreigbrief, waardoor hij op de hoogte werd gesteld van het feit dat zijn vader vroeger voor de veiligheidsdiensten werkte, noch nadien toen verzoeker al in België was (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 4 en p. 6). Verzoekers verklaring dat hij geen vragen stelde daar hij, op het ogenblik dat hij het te weten kwam, ook in de problemen zat en het bovendien in Afghanistan de gewoonte niet is om zulke vragen te stellen aan de vader (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 3), kan niet overtuigen, daar verzoekers problemen net (gedeeltelijk), volgens zijn verklaringen, ontstonden als gevolg van zijn vaders voormalige betrekking.

Het is verder ook weinig aannemelijk dat verzoekers vader - indien hij vroeger onder het regime van Najibullah voor de veiligheidsdiensten werkte, hiermee ophield toen de taliban aan de macht kwam en zijn vroegere functie stilstond - openlijk contact had met zijn vroegere collega's van de veiligheidsdiensten, die nog steeds voor de veiligheidsdiensten werken. Ook dit laatste gegeven is bijzonder opmerkelijk. Gezien verzoeker zelf verklaarde dat mensen die onder de vorige overheid voor de veiligheidsdiensten gewerkt hadden, dit erna nooit meer te sprake brachten (gehoorverslag CGVS 8/05/2013, p. 4), is het weinig geloofwaardig dat zijn vaders vrienden/ex-collega's van de veiligheidsdiensten onder het regime van Najibullah, nog altijd of opnieuw voor de veiligheidsdiensten werken. Geconfronteerd met dit feit tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, heeft verzoeker hier geen directe verklaring voor en antwoordde hij enkel dat zijn vader na de val van het regime van Najib stopte met werken en dat hij niet weet wanneer hij met de winkel begon (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 7).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat uit de gehoren enkel valt op te maken dat hij de mogelijkheid niet uitsluit dat de gasten van zijn vader die bij de veiligheidsdienst werken ook ex-collega's zijn, kan hij niet gevolgd worden. Zo verklaart verzoeker meermaals dat de personen die bij de veiligheidsdiensten werken en op bezoek kwamen in zijn vaders winkel 'oude collega's' of 'vroegere collega's' of 'ex-collega's' waren (vb. gehoorverslag CGVS 8/05/2013, p. 16,17). Verzoekers stelling dat hij pas te weten kwam dat de vrienden van zijn vader die veiligheidsagenten zijn eveneens ex-collega's van zijn vader waren toen hij de eerste dreigbrief ontving (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 7), doet geen afbreuk aan het feit dat hij bij het verhalen van zijn vluchtrelaas deze individuen omschrijft als ex-collega's van zijn vader. Ook op de vraag ter terechtzitting of de ex-collega's van zijn vader, collega's waren uit de tijd dat zijn vader werkzaam was als veiligheidsagent, antwoordt verzoeker affirmatief.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de namen van de vrienden/ex-collega's van zijn vader. Zo verklaart verzoeker tijdens het eerste interview dat de vrienden van zijn vader die veiligheidsagenten waren, maar waarvan hij niet wist dat dit ex-collega's van zijn vader waren, en die naar het dorp kwamen om de veiligheid te peilen en waaraan hij thee gaf, Mohtar, het hoofd van de veiligheidsdienst, en Raffuillah waren (gehoorverslag CGVS 8/05/2013, p. 17-18). Tijdens het tweede interview op het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker dan weer dat de namen van zijn vaders ex-collega's die naar het dorp kwamen om de veiligheid te controleren en die hij soms thee bracht, Abdul Basir, de chef, en Gul Iktyar waren (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 8). De vaststelling dat verzoeker totaal verschillende namen aanhaalt in beide interviews doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de banden van verzoekers vader en verzoeker zelf met de veiligheidsdiensten. Verzoekers argumentatie dat er geen tegenstrijdigheid vast te stellen is daar in de twee interviews naar iets anders gepeild werd, namelijk in het eerste naar de namen van de veiligheidsagenten die zijn vader kwamen bezoeken in diens shop terwijl verzoeker in het tweede interview antwoord gaf op de vraag welke de namen zijn van de veiligheidsagenten die zijn vader kwamen bezoeken in het dorp, gaat gelet op bovenstaande uiteenzetting niet op. De namen van de veiligheidsagenten die verzoeker opgeeft kadert hij immers zelf in beide interviews in dezelfde context, met name ex-collega's van de vader, die naar het dorp kwamen om naar de veiligheid te peilen en waaraan hij thee gaf. In zoverre verzoeker ter terechtzitting aanvoert dat hij inderdaad verschillende namen heeft opgegeven maar dat dit personen zijn die werkzaam waren in een andere periode, dat Mohtar de huidige chieft is en Abdul Basir voor Mohtar de baas was, stelt de Raad vast dat verzoeker nogmaals een andere reden opgeeft voor de contradictie, in een vergeefse *a posteriori*-poging zijn verklaringen alsnog te laten overeenstemmen. Indien er immers verschillende personen de baas waren in de korte periode (6 maanden) dat verzoeker

hen leerde kennen tijdens de bezoeken (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 8-9), is het opmerkelijk dat verzoeker dat nog niet eerder specificeerde, tijdens één van de gehoren op het Commissariaat-generaal of ten laatste ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift.

Ook is het niet aannemelijk dat verzoekers vader niet persoonlijk geviseerd werd door de dreigbrieven van de taliban, zoals blijkt uit de brieven die verzoeker voorlegt, nu verzoekers vader nog in leven was, een voormalig veiligheidsagent was, nauwe contacten had met zijn ex-collega's die voor de huidige veiligheidsdiensten werken en het bomsignalement, weliswaar na melding door zijn zoon, doorgaf aan de veiligheidsdiensten. Het feit dat de taliban eerst verzoekers uitlevering vragen en pas weken of maanden erna jacht maken op de vader, is weinig aannemelijk gezien het door verzoeker geschetste verhaal.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de situatie van zijn vader –ambtenaar bij de veiligheidsdienst onder het regime van Najibullah, heden winkeluitbater met nauwe contacten met ex-collega's van de veiligheidsdiensten die nog steeds voor de veiligheidsdiensten werken en tussenpersoon/spion in het doorspelen van informatie over de taliban aan de voornoemde veiligheidsdiensten –, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die verzoekers vader en verzoeker hierdoor zouden gekregen hebben met de taliban. Waar verzoeker aldus aangeeft dat zijn vader ongeveer een maand na zijn vertrek bij een incident met de taliban betrokken raakte en de taliban op hun website aangegeven hebben dat ze zijn vader vermoord hadden, kan, gelet op voorgaande uiteenzetting, geen geloof gehecht worden aan deze verklaringen. In zoverre verzoeker ter ondersteuning van zijn verklaringen dienaangaande aangeeft dat een artikel op de website verschenen zou zijn over dit incident en hij een kort artikel met een link voorlegt met een verwijzing naar de website van de taliban, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins de motivering van de commissaris-generaal dat het artikel niet meer online staat betwist. Verzoekers argumentatie dat dit niet hoeft te verbazen daar Afghanistan dagelijks te maken krijgt met aanslagen en dat het dan ook niet verwonderlijk is dat dergelijke artikels vrij snel uit het openbare domein verdwijnen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het artikel, ter ondersteuning van de verklaringen van verzoeker dat zijn vader werd aangevallen door de taliban, niet meer online staat.

2.11. In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat hij vervolgd wordt omwille van eigen activiteiten, zijn werk in Jalalabad waardoor de dorpelingen hem ervan verdachten te werken voor de overheid en het doorgeven van informatie aan de veiligheidsdiensten en dit, na de eerste melding via de tussenpersoon van zijn vader, op regelmatige en betaalde basis, kan hij eveneens niet overtuigen. Vooreerst kan wat betreft de door verzoeker aangehaalde banden met de veiligheidsdiensten gewezen worden op wat vooraf gaat betreffende verzoekers verklaarde vrees voor vervolging ten gevolge van de banden van verzoeker en zijn vader met de agenten van de veiligheidsdienst.

Zoals reeds gesteld, vertelde verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban een dreigbrief gestuurd had dat verzoeker en zijn vader spionnen van de overheid zijn en dat de taliban dit dachten omdat hij in de stad Jalalabad werkt en dagelijks naar daar ging en na zijn werktijden terug naar het dorp kwam. Enkel betreffende zijn vader, en dus geenszins betreffende zichzelf, stelt verzoeker tijdens voornoemd interview dat de taliban zijn vader beschuldigden omdat (hij ex ambtenaar was van de staatsveiligheid en) hij regelmatig informatie doorgaf van de taliban aan zijn vrienden van de staatsveiligheid.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal. Zo verklaart verzoeker tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij de eerste dreigbrief tien dagen na het incident van de bommelding aan de brug in zijn dorp zou hebben gekregen (gehoorverslag CGVS 8/05/2013, p. 18), terwijl verzoeker tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat het voornoemde incident plaatsvond twee à drie maanden voor hij de eerste dreigbrief kreeg (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 12).

Waar verzoeker dienaangaande stelt dat moet worden toegegeven dat verzoeker een slecht tijdsbesef heeft en dat dit onder andere blijkt uit het feit dat hij zijn eigen geboorte of de val van het regime van Najib niet kan situeren, wijst de Raad er vooreerst op dat de twee voormelde gebeurtenissen zich afspeelden toen verzoeker nog zo jong was dat het inderdaad niet vreemd is dat hij ze niet in de tijd kan situeren. De Raad laat echter gelden dat van een asielzoeker in redelijkheid mag verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, zoals het melden van een bom en het ontvangen van een dreigbrief, vermits kan

verwacht worden dat deze gebeurtenissen in diens geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Hierbij komt nog dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken (in tegenstelling tot het afhalen van een taskara) en zich, volgens verzoekers verklaringen, afspeelden vlak voor zijn vertrek (en dus niet op zeer jonge leeftijd waarop geen tijdsbesef mogelijk is).

In zoverre verzoeker de tegenstrijdigheid in tijdssituering omtrent de bommelding en de eerste dreigbrief tracht te verklaren doordat het mogelijk is dat hij twee bomincidenten, zoals vermeld tijdens het tweede gehoor, met elkaar verwarde in het eerste gehoor, lijkt hij te willen aangeven dat het eerste bomincident plaatsvond twee à drie maanden voor de eerste dreigbrief en het tweede ongeveer een maand na het eerste, maar dat hij dit niet zeker wist. Verzoeker meent dat des te meer blijkt daar ook de interviewer tijdens het eerste gehoor op dat punt in de war leek geraakt te zijn, dat dit duidelijk te merken is in de passage waar verzoeker duidelijk uitlegt dat hij na het ontvangen van de dreigbrieven besloten had om te vluchten, waarop de interviewer vraagt waarom hij net dan begon met informant te zijn. Hierbij merkt de Raad op dat het vooreerst uiterst bevreemdend is dat verzoeker het tweede bomincident niet vermeldde tijdens het eerste gehoor en het steeds slechts heeft over 'de bom'. Verzoeker verklaarde in zijn eerste gehoor dat kinderen gilden dat er een bom onder de brug zat, dat hij zijn vader belde en dat voornoemde de veiligheidsdiensten contacteerde. Na het geven van die info gaven de veiligheidsdiensten, volgens verzoekers verklaringen, verzoeker een gsm en 1000 Afghani als beloning en vroegen hem verder met hem samen te werken, waarmee hij instemde. Hij verklaart dat hij hen soms direct belde over een belangrijk feit en soms via zijn vader en dat ze daarna de eerste brief stuurden (gehoorverslag CGVS 8/05/2013, p. 16-17). Verzoeker verklaart nogmaals dat toen hij hoorde over de bom onder de brug hij hen (de veiligheidsdiensten) contacteerde, waarop de commissaris-generaal vroeg 'wanneer was het incident van de bom', waarop verzoeker antwoordde '10 dagen voor de eerste brief' (gehoor CGVS 8/05/2013, p. 16-18). Hieruit blijkt duidelijk dat het (eerste) incident met een bom, de bom onder de brug betrof en dat dit incident, volgens verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor, plaatsvond tien dagen voor het ontvangen van de eerste dreigbrief. Hier verklaart verzoeker overigens ook duidelijk dat hij begon te werken voor de veiligheidsdiensten na de melding van de bom onder de brug. Tijdens het tweede gehoor vermeldt verzoeker eveneens dat hij voor de veiligheidsdiensten begon te werken naar aanleiding van het melden van 'die bom' doch dat het incident met de bom plaatsvond twee maanden voor de eerste dreigbrief. Pas wanneer de interviewer enkele vragen later peilt naar andere informatie die verzoeker heeft gerapporteerd, meldt hij een tweede bomplaatsing aan een baan die ze aan het asfalteren waren, maar wanneer dat plaatsvond weet hij niet precies, ongeveer één maand na de bommelding aan de brug (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 12-14). Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker over de melding van de bom, die aanleiding gaf tot het (rechtstreeks) werken voor de veiligheidsdiensten, een verschillende tijdsduiding geeft ten opzichte van het ontvangen de eerste dreigbrief in beide gehoren, zodat verzoekers argumentatie dienaangaande niet ernstig is. Ten overvloede kan er op gewezen worden dat ook ter gelegenheid van het horen ter terechtzitting verzoeker er geenszins in slaagt de verwarring omtrent de chronologie der feiten op te lossen. Zo verklaart verzoeker ter terechtzitting dat de bom aan de brug de laatste bommelding was, in tegenstelling tot wat hij verklaarde tijdens het gehoor van 11 juli 2013 op het Commissariaat-generaal, en dat de eerste bommelding plaatsvond twee à drie maanden voor de laatste bom, alsook dat het aanbieden van geld en een gsm gebeurde tussen de twee bommeldingen, aldus na de eerste bom en voor de bommelding aan de brug, wat dan weer een tegenstrijdigheid vormt met zijn verklaringen tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal waar hij verklaarde dat hij geld en een gsm als beloning kreeg voor de informatie die hij gegeven had aan de veiligheidsdiensten over de bom onder de brug. De tegenstrijdigheden en het gebrek aan chronologie ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas met betrekking tot zijn banden met de veiligheidsdiensten en de daaruit voortvloeiende problemen.

2.12. Betreffende verzoekers job bij A.A.R.C. dient opgemerkt te worden dat dit feit op zich, volgens verzoeker, geen aanleiding gaf tot vervolging door de taliban. Zo verklaart verzoeker dat het grootste probleem zijn eigen werk was, dat hij tien dagen per maand voor A.A.R.C. werkte. Gevraagd naar welke relatie er bestond tussen zijn werk en de problemen met de taliban antwoordt verzoeker 'Toen dachten de taliban dat ik voor de veiligheidsdiensten werkte. Ik heb een beetje info gegeven en door die info heb ik problemen gekend'. Verzoeker verklaart dus zelf duidelijk dat de problemen met de taliban begonnen zijn na het geven van informatie en niet omwille van het eenvoudige feit dat hij in Jalalabad werkte. Op de vraag wat zijn problemen te maken hebben met zijn werk en wanneer de taliban dachten dat hij voor

de veiligheidsdiensten werkte, antwoordde verzoeker '*In Dewano Qalai, daar dachten ze dat ik bij de inlichtingendiensten werkte*' en op de vraag waarom ze dat dachten, antwoordde verzoeker '*omdat vrienden van mijn vader er altijd kwamen en ik zat er soms met hen*'. Op de volgende vraag of zijn job daar enige connectie mee had, antwoordde verzoeker dan ook '*niet zoveel, mijn probleem is eigenlijk verbonden met de veiligheidsdiensten*'. Nadat verzoeker opnieuw aanhaalde dat hij tien dagen per maand in Jalalabad werkte en de dorpingen dachten dat verzoeker bij de veiligheidsdiensten werkte, dat in het dorp altijd geroddeld wordt, en aangaf dat hij een dorpsgenoot duidelijk vertelde dat hij bij A.A.R.C. werkte en een survey deed, antwoordde verzoeker op de vraag waarom de dorpingen nog steeds dachten dat verzoeker voor de veiligheidsdiensten werkt daar hij toch een kaart van zijn werk heeft en het kan bewijzen, '*In Jalalabad heb ik enkel bij Afghan research gewerkt, voor de veiligheidsdienst heb ik een beetje gewerkt maar niet veel, ik heb enkel wat info doorgegeven*'. Vervolgens verklaart verzoeker ook '*ervoor heb ik geen problemen gekend, voor ik even voor de veiligheidsdiensten werkte, ik werkte toen bij Afghan research, toen werd er enkel een beetje geroddeld* (gehoor CGVS 11/07/2013, p. 4-5). Verzoeker geeft aldus zelf aan dat er enkel roddels waren dat hij bij de veiligheidsdiensten zou werken toen hij bij Afghan research werkte, doch dat hij omwille van deze job nooit problemen zou hebben gekend met de taliban. Ook ter terechtzitting verklaart verzoeker dat zijn problemen volledig gelinkt zijn aan zijn vader.

2.13. Betreffende de moord op zijn neef, geeft verzoeker zelf op het Commissariaat-generaal alsook in zijn verzoekschrift aan dat de moord op zijn neef niets te maken heeft met verzoekers vluchtmotieven (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 9) en dat hij en zijn vader voor de dreigbrief die aan hen gericht was nooit zelf problemen had ondervonden met de taliban (gehoorverslag CGVS 11/07/2013, p. 5 en 10 en inleidend verzoekschrift). Ook ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat zijn problemen volledig gelinkt zijn aan (de (voormalige) functie) van zijn vader.

2.14. De door verzoeker neergelegde documenten vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Vooreerst wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen hier voorafgaat blijkt dat het relaas ongeloofwaardig is. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook bezwaarlijk dienen ter staving van zijn asielaas. De taskara die verzoeker voorlegt betreffen enkel zijn identiteit en herkomst maar houden geen verband met zijn vluchtmotieven. Ook zijn diploma van het lyceum kan geenszins dienen ter staving van zijn asielmotieven. De werkbadge bij A.A.R.C. die verzoeker voorlegt betreft zijn profiel wat *in casu* niet betwist wordt. De werkbadge van de vader van verzoeker geeft niet weer wat de functie van zijn vader was noch waar en wanneer de houder van de badge precies aan het werk was. Indien verzoeker al aannemelijk kan maken dat zijn vader aan het werk was in het verleden als ambtenaar bij de veiligheidsdiensten, *quod non*, dan noch slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij problemen kende met de taliban door de voormalige functie van zijn vader, zoals hierboven reeds aangehaald. Het doktersbriefje dat verzoeker voorlegt toont enkel aan dat zijn vader medicatie nodig heeft maar daaruit valt geenszins af te leiden dat dit een gevolg is van een aanslag door de taliban. Wat betreft het artikel met de link, kan verwezen worden naar wat dienaangaande uiteengezet werd onder punt 2.10, laatste alinea. Het naamkaartje van een UN medewerker toont geenszins aan dat deze medewerker op bezoek zou zijn geweest bij de vader van verzoeker, noch dat verzoekers vader gewond raakte bij een incident met de taliban en sindsdien in zijn huis schuilde. Betreffende het originele document van de politie gericht aan het ziekenhuis waar verzoekers vader opgenomen werd na het incident, waarbij de politie van Rohdat vraagt om hen op de hoogte te houden van de behandeling die verzoekers vader zou toegediend worden, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht opmerkt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker de originele brief in handen zou krijgen, daar het document het karakter van een intern document van de politie geadresseerd aan het ziekenhuis vertoont. Bovendien dient herhaalt te worden dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker neergelegde dreigbrieven en de brieven van het districtshuis en de dorpsouderen in verband met verzoeker en zijn vader.

In dit verband dient ook te worden gewezen op informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken. Allerlei documenten kunnen er vervalst of op corrupte wijze worden verkregen en deze hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat geen onderzoek naar de authenticiteit van het document van de politie gericht aan het ziekenhuis werd gevoerd, merkt de Raad op dat het niet zo is

dat aan de door verzoeker voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting. De Raad benadrukt nog dat hij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft hij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.16. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.18. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

2.19. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt terecht dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in

het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad-stad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan zijn administratief dossier, blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse* 21 maart 2013, p. 23-24).

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict" en "Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale Analyse: Deel I" van 21 november 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Jalalabad-stad in de Subject Related Briefing (SRB) "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, en de SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft.

De door verwerende partij neergelegde aanvullende nota, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt immers dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk uit complexe aanslagen bestaat, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Jalalabad-stad heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad-stad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.20. Waar verzoeker wijst op de Subject Related Briefing van 30 maart 2013 waarin voor de provincie Nangarhar een verslechtering van de situatie in 2012 wordt vastgesteld met een verhoging van de gerichte aanslagen, is zijn argumentatie niet dienstig nu duidelijk blijkt dat verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief kan beschikken in Jalalabad en verzoeker dit, zoals blijkt, niet met valabele argumenten betwist.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat er geen intern vluchtalternatief aanwezig is voor hem, dat dit blijkt uit de documentatie van de commissaris-generaal waar duidelijk staat waar de meeste slachtoffers van gerichte aanvallen vallen, dat het de zogenaamde 'spionnen' of 'collaborateurs' betreft en dat deze acties zowel de basis als de top betreffen, wijst de Raad er op dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof wordt gehecht.

2.21. Verzoeker brengt verder geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad-stad. Verzoeker is een volwassen, gezonde jongeman, die afstudeerde aan de middelbare school en hierna nog een jaar een cursus 'business management' volgde in Jalalabad (gehoorverslag CGVS 8/05/2013, p. 6 en 15). Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee hij aantoont dat het voor hem niet onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Daarnaast wijst de Raad er ook op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker een jaar in Jalalabad werkte bij A.A.R.C. als enquêteur en vervolgens als supervisor (gehoorverslag CGVS 8/05/2013, p. 6-7) en dat zijn vader de smokkelaar betaalde (vragenlijst DVZ, p. 7). Uit voorgaande blijkt dat verzoeker beschikt over financiële middelen alsook over enige professionele ervaring en dat verzoeker ook vertrouwd is met de stad Jalalabad, daar hij er studeerde en werkte in het verleden. Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden verzoeker zich redelijkerwijs in de stad Jalalabad kan vestigen teneinde de situatie in zijn thuisregio te vermijden.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.22. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER